

Súd: Krajský súd Žilina  
Spisová značka: 6Co/159/2020  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5619202143  
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2023  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely  
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5619202143.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členiek JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Zuzany Krivdovej, v spore žalobcu: Lesný komposesorát Partizánska Ľupča, s.r.o., so sídlom Partizánska Ľupča 663, 032 15 Partizánska Ľupča, IČO: 31 624 090, zastúpeného JUDr. Jurajom Lukáčom, advokátom so sídlom Námestie sv. Egídia 11/6, 058 01 Poprad, IČO: 42 421 152, proti žalovaným: 1/ A. B. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, XXX XX B. - D. a 2/ SPEED Club o. z., so sídlom Vodárenská 642/1, 040 01 Košice - Sever, IČO: 51 806 533, žalovaní 1/ a 2/ zastúpení E. B. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, XXX XX B. - D., o určenie neplatnosti právneho úkonu, o odvolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 6C/17/2019-1765 zo dňa 02. júla 2020, takto

### rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 6C/17/2019-1765 zo dňa 02. júla 2020 potvrdzuje.
- II. Žalovaní 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

### odôvodnenie:

1. Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom (výrok I.) určil, že je neplatná darovacia zmluva, uzavretá medzi žalovanou 1/ a žalovaným 2/, evidovaná Okresným úradom Liptovský Mikuláš, katastrálnym odborom, pod č. V 5454/2018, ktorej vklad bol povolený dňa 17.01.2019, v časti prevodu spoluvlastníckeho podielu: vo veľkosti 9052/9711360 k celku, nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, k. ú. F. G., vo veľkosti 3017/3237120 k celku, nehnuteľností zapísané na LV č. XXXX, k. ú. F. G., vo veľkosti 3017/3237120 k celku, nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, k. ú. F. G., vo veľkosti 3017/3237120 k celku, nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, k. ú. F. G., vo veľkosti 9052/9711360 k celku, nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, k. ú. F. G., vo veľkosti 3017/3237120 k celku, nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, k. ú. F. G., vo veľkosti 9052/9711360 k celku, nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, k. ú. F. G., vo veľkosti 9052/9711360 k celku, nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, k. ú. F. G., vo veľkosti 9052/9711360 k celku, nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, k. ú. F. G., vo veľkosti 9052/9711360 k celku, nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, k. ú. F. G., vo veľkosti 9052/9711360 k celku, nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, k. ú. F. G. (vo výroku boli presne uvedené dotknuté pozemky ako parcely registra „C“ a registra „E“). Žalobcovi zároveň priznal voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (výrok II.).
2. Súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil tým, že žalobca podanou žalobou žiadal určiť neplatnosť darovacej zmluvy uzavretej medzi žalovanou 1/ a žalovaným 2/, evidovanej v katastri nehnuteľností pod

č. V 5454/2018, ktorej vklad bol povolený dňa 17.01.2019, a to v časti prevodu vo výroku rozsudku špecifikovaných spoluvlastníckych podielov na nehnuteľnostiach nachádzajúcich sa v k. ú. F. G..

3. K doručenej žalobe sa z obidvoch žalovaných vyjadrila len žalovaná 1/, ktorá popierala tvrdenie žalobcu o tom, že neponúkla pozemky, ktoré vlastnila na predaj spoluvlastníkom. Tvrdila, že svoj zámer predaj pozemky deklarovala členom výboru. Ľuďmi z výboru jej bola ponúknutá veľmi nízka cena, ktorá, vzhľadom na hodnotu pozemkov, bola neadekvátna a neprijateľná. Žalovaný 2/ je občianske združenie, ktoré založila, teda je jej a samotné darovanie je v súlade s príslušnými ustanoveniami Lesného komposesorátu Partizánska Ľupča, s. r. o. Vyslovila názor, že konanie má za cieľ donútiť ju k predaju pozemku pod cenu s hrozbou žaloby, keď pred podaním žaloby jej mali byť opakované adresované hrozby, aby predala podiely určitým osobám.

4. V replike žalobca zotrval na podanej žalobe a poukázal na čl. 1 bod 1 Stanov pozemkového spoločenstva, podľa ktorého člen je povinný pri prevode na nečlena podiely ponúknuť písomnou formou ostatným vlastníkom prostredníctvom výboru. Výbor žalobcu takúto ponuku od žalovanej neevidoval a nemal ani žiadnu vedomosť o pravdivosti tohto tvrdenia žalovanej. Bez predloženia dôkazov je potom tvrdenie žalovanej výlučne účelové. Žalovaný 2/ je občianske združenie, ktorému právny poriadok priznáva právnu subjektivitu, to znamená, že je samostatnou právnickou osobou, odlišnou od fyzickej osoby - žalovanej 1/. Dôkazom toho je, že žalovanému 2/ právny poriadok priznáva spôsobilosť mať práva a povinnosti, ktoré sú odlišné od práv a povinností fyzickej osoby. Vo vzťahu k postaveniu člena pozemkového spoločenstva je žalovaný 2/, ako občianske združenie s právnou subjektivitou, osobou odlišnou od žalovanej 1/. Preto pokiaľ mala žalovaná 1/ záujem odpredať svoj spoluvlastnícky podiel inej osobe, vzťahovala sa na tento predaj povinnosť podľa ust. § 9 ods. 8 zákona č. 97/2013 Z. z. o pozemkových spoločenstvách. K tvrdeniu žalovanej 1/, že súdnym konaním má byť donútená k predaju pozemkov pod cenu, žalobca poukázal na to, že dôkazom nepravdivosti tohto tvrdenia je žalobný petít, v ktorom žalobca žiadal prinavrátanie podielov na pôvodného vlastníka, ktorým je práve žalovaná 1/. Vrátaním vlastníckych práv do stavu pred porušením zákonného predkupného práva dochádza naopak k ochrane ostatných spoluvlastníkov v tom, že žalovaný 2/ nebude môcť prevádzať tento spoluvlastnícky podiel na iné osoby, prevod do majetkového podielu v združení, na ktorý by ostatní spoluvlastníci nemali žiaden dosah. Navyše výbor má odsúhlasenú výkupnú cenu, za ktorú podiely vykupuje. V prípade, že predávajúci s cenou nesúhlasí, sú oslovení ostatní podielníci, ktorí prejavili záujem o kúpu podielov a vedia ponúknuť vyššiu cenu, ktorú si predávajúci v ponuke stanovil. Žalobca zároveň uviedol, že pred podaním žaloby bol telefonicky kontaktovaný splnomocnený zástupca žalovanej 1/ s výzvou, aby podiely na spoločnej nehnuteľnosti boli prinavrátané do jej vlastníctva. Táto výzva nebola splnená napriek kladnej odpovedi, že vlastníctvo bude prinavrátané do 6 mesiacov.

5. Na repliku žalobcu reagovali už obidvaja žalovaní duplikou, kde poukázali na to, že v zmysle čl. 1 ods. 8 stanov spoločenstva je možné darovanie blízkej osobe, kedy sa neuplatňuje predkupné právo. Keďže žalovaný 2/ je právnická osoba založená žalovanou 1/ a jej synom, v zmysle ust. § 116 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej „OZ“) je možné považovať tieto osoby a rovnako aj právnickú osobu nimi založenú za blízke osoby.

6. Na námietku miestnej nepríslušnosti vznesenej zo strany žalovaných súd prvej inštancie neprihliadol s odôvodnením, že táto nebola vznesená pri prvom úkone, ktorý žalovaným patrilo, a to vo vyjadrení k žalobe. Vyjadrenie k žalobe podala iba žalovaná 1/, žalovaný 2/ nevyužil právo vyjadriť sa k žalobe. Ak námietka miestnej nepríslušnosti bola zo strany žalovaných vznesená až v duplíke, nemohol súd prvej inštancie v súlade s ust. § 41 CSP na túto námietku prihliadnuť.

7. Vo veci bolo vykonané súdom prvej inštancie pojednávanie dňa 02.07.2020, na ktoré sa žalovaní 1/ a 2/ neustanovili, aj keď bol riadne predvolaný ich splnomocnený zástupca, s výzvou, aby o termíne pojednávania vyrozumel žalovaných 1/ a 2/ a zabezpečil ich účasť. V zmysle ust. § 180 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) súd prvej inštancie rozhodol o vykonaní pojednávania ak v neprítomnosti žalovaných 1/ a 2/.

8. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie výsluchom štatutárneho zástupcu žalobcu H. A. a sporovými stranami predloženými listinnými dôkazmi. V rámci zisteného skutkového stavu mal preukázať, že žalobca aj žalovaný 2/ sú podielovými spoluvlastníkmi všetkých nehnuteľností, ktoré sú predmetom sporu, pričom žalovaná 1/ nie je zapísaná ako podielová spoluvlastníčka týchto nehnuteľností. Žalovaný 2/ nadobudol spoluvlastnícke podiely v nehnuteľnostiach, ktoré sú predmetom sporu od žalovanej 1/ na základe darovacej zmluvy, ktorú podpísala žalovaná 1/ ako dárkyňa, aj ako predseda žalovaného 2 (občianskeho združenia), t. j. v mene obdarovaného. Vklad vlastníckeho práva bol povolený Okresným úradom Liptovský Mikuláš, katastrálnym odborom, dňa 17.01.2019 pod č. V 5454/2018. H. A. vypovedal, že okrem funkcie štatutárneho zástupcu žalobcu vykonáva aj funkciu predsedu Lesného komposesorátu Pozemkového spoločenstva v Partizánskej Ľupči. Potvrdil, že na pozemkové spoločenstvo neprišla

žiadna ponuka na odpredaj podielov žalovanej 1/, pričom nevie ani o tom, že by žalovaná 1/ bola čo i len ústne informovala členov výboru, že chce predať podiely. Určite nepodala na výbor písomnú ponuku na odpredaj svojich podielov. O tom, že pozemkové spoločenstvo má nového podielníka, t. j. žalovaného 2/, sa žalobca dozvedel náhodne zo svojho počítačového programu, kde sa minimálne dvakrát ročne aktualizuje zoznam podielníkov s ich majetkom. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že podľa čl. 1 bod 8, prvá a druhá veta, bod 9 a 11 stanov Lesného komposesorátu v Partizánskej Ľupči, že pri darovaní podielu blízkej osobe netreba pred prevodom podielu urobiť žiadne právne kroky. Darovanie podielu nečlenovi spoločenstva, alebo osobe nie blízkej, nie je možné. Pri prevode podielu na nečlena, ak vlastník podielu spoločnej nehnuteľnosti prevádza svoj spoluvlastnícky podiel, musí ho písomnou formou ponúknuť na predaj ostatným vlastníkom podielov spoločnej nehnuteľnosti prostredníctvom výboru. Z Ďalších listín vyplynulo, že ustanovujúca schôdza žalovaného 2/ sa konala dňa 13.06.2018 v Košiciach, za predsedu bola zvolená žalovaná 1/ a za kontrolóra bol zvolený E. B. B.. Overovateľom zápisnice bola žalovaná 1/ a zapisovateľom E. B. B.. Na ustanovujúcej schôdzi boli schválené aj stanovы žalovaného 2/. Napriek výzve súdu prvej inštancie žalovaný 2/ nepredložil doklady, preukazujúce splnenie povinnosti, vyplývajúcej z ust. § 20a ods. 2 zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov. Žalovaný 2/ je aktuálne zapísaný v evidencii občianskych združení, ktorú zabezpečuje Ministerstvo vnútra SR, a to od 12.07.2018. Z výpisu z Obchodného vestníka č. 83/2019, vydaného 30.04.2019 súd prvej inštancie zistil, že Okresný súd Košice I vyhlásil uznesením zo dňa 24.04.2019 konkurz na majetok žalovanej 1/, a toto rozhodnutie vydal v rámci konania o oddĺžení v zmysle ust. § 167 a nasl. zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov na návrh žalovanej 1/ zo dňa 15.04.2019. Podľa oznámenia správkyne konkurznej podstaty E. I. A. zo dňa 31.10.2019, nehnuteľností, ktoré sú predmetom sporu (spoluvlastnícke podiely, aktuálne zapísané na žalovaného 2/) predmetom prvého ponukového konania neboli.

9. Súd prvej inštancie ďalej citujúc ust. § 9 ods. 7 a 8 zákona č. 97/2013 Z. z., ust. § 6 ods. 1, § 12 ods. 1, písm. a) a § 13 ods. 2, 3 a 4 zákona 83/1990 Zb., ust. § 39 OZ a ust. § 137 písm. d) CSP, uviedol, že vzhľadom na citovanú právnu úpravu, stanovы pozemkového spoločenstva a vykonané dôkazy mal preukázať dôvodnosť žaloby. Z ust. § 9 ods. 8 zákona č. 97/2013 z. z. pritom vyplýva zákonné predkupné právo spoluvlastníkov spoločnej nehnuteľnosti a tejto právnej úprave zodpovedajú aj stanovы pozemkového spoločenstva, ktoré určujú, že táto ponuka musí byť urobená písomnou formou. Žalovaná 1/ síce tvrdila, že deklarovala členom výboru záujem predať svoje spoluvlastnícke podiely, ale toto tvrdenie žalobca poprel. Žalovaná 1/ pritom nekonkretizovala, akou formou deklarovala svoj záujem predať spoluvlastnícky podiel a zároveň nikdy netvrdila, že ponuku vykonala v písomnej forme tak, ako je to určené stanovami. Tvrdenie žalovanej 1/ o ponuke na odpredaj podielov bolo navyše vyvrátené výpoveďou štatutárneho zástupcu žalobcu, H. A., ktorý uviedol, že na pozemkové spoločenstvo neprišla žiadna ponuka na odpredaj podielov žalovanej 1/, teda nielen písomná, ale ani ústna. Keďže potom žalovaná 1/ nepreukázala svoje tvrdenie o splnení ponukovej povinnosti, súd prvej inštancie vychádzal zo záveru, že ako podielová spoluvlastníčka spoločných nehnuteľností, neponúkla zákonným spôsobom svoje spoluvlastnícke podiely ostatným vlastníkom podielov. Svoje podiely previedla na žalovaného 2/, ktorý dovtedy podielovým spoluvlastníkom spoločnej nehnuteľnosti nebol. Tvrdenie žalovanej 1/, že občianske združenie (žalovaného 2/) založila sama, a preto sa jedná o darovanie blízkej osobe, súd prvej inštancie považoval za rozporné so zákonom. Definíciu blízkej osoby upravuje ust. § 116 OZ, pričom s touto právnou úpravou korešponujú aj príslušné ustanovenia stanov pozemkového spoločenstva. Žalovaný 2/ ako občianske združenie je právnickou osobou, odlišnou od fyzickej osoby a nie je vôbec právne významné, či žalovaná 1/ je štatutárnou zástupkyňou žalovaného 2/. Občianske združenie sa totiž spravuje osobitným zákonom, ktorý umožňuje jeho zánik aj dobrovoľným rozpustením, alebo zlúčením s iným združením. V prípade rozpustenia alebo zlúčenia občianskeho združenia by pripadol spoluvlastnícky podiel subjektu, odlišnému od spoluvlastníkov spoločných nehnuteľností, čím by došlo k obchádzaniu zákona.

10. Súd prvej inštancie vyslovil v ďalšom pochybnosť, že vzhľadom na to, že k prevodu spoluvlastníckych podielov zo žalovanej 1/ na žalovaného 2/ došlo dňom 17.01.2019 a dňa 15.04.2019 žalovaná 1/ podala na Okresnom súde Košice I návrh na vyhlásenie konkurzu fyzickej osoby podľa štvrtej časti zákona č. 7/2005 Z. z., nemožno vylúčiť účelovosť jej konania pri prevádzaní spoluvlastníckych podielov na občianske združenie. Tento záver podľa súdu prvej inštancie nepriamo vyplynul aj z konkurzného spisu, pretože spoluvlastnícke podiely v spoločnej nehnuteľnosti, ktoré žalovaná 1/ previedla na žalovaného 2/, neboli predmetom prvého kola ponukového konania.

11. V nadväznosti na uvedené súd prvej inštancie prijal záver, že žalovaná 1/ pri uzatváraní darovacej zmluvy so žalovaným 2/ konala v rozpore so zákonom č. 97/2013 Z. z., takže ide o neplatný právny úkon podľa ust. § 39 OZ. Pretože žalobca sa dovolal tejto neplatnosti, súd prvej inštancie žalobe vyhovel

a určil, že sporná darovacia zmluva uzavretá medzi žalovanými 1/ a 2/ je neplatná v časti, pokiaľ jej predmetom bolo darovanie spoluvlastníckych podielov žalovanej 1/ v spoločnej nehnuteľnosti.

12. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, keď priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

13. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali v zákonom stanovenej lehote spoločným podaním odvolanie obidvaja žalovaní, ktorí sa domáhali jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

14. Žalovaní primárne namietali, že Okresný súd Liptovský Mikuláš nebol miestne príslušný na konanie, keďže sídlo žalovaného 2/ a rovnako aj trvalé bydlisko žalovanej 1/ je na adrese C. XX, B.. Žalovaní žiadali, aby odvolací súd preskúmal, ktorý súd bol miestne príslušný na konanie. Ďalej žalovaní namietali, že predvolanie na pojednávanie a rovnako aj všetky písomnosti mali byť doručované ich splnomocnenému zástupcovi a rovnako aj žalovanej 1/, no v čase údajného doručovania bol ich splnomocnený zástupca osobne na území I. J. a žiadne predvolanie na pojednávanie neprevzal. Súd prvej inštancie tak podľa nich porušil príslušné ustanovenia CSP o nariadení pojednávania.

15. V ďalšom žalovaní namietali žalobcovo tvrdenie, že v danom prípade bolo porušené jeho predkupné právo. Žalovaná 1/ osobne na výbore, ktorého dátum je na jednej z písomností, oznámila ústne a do zápisnice skutočnosť, že hodlá darovať svoje spoluvlastnícke podiely. Toto prehlásenie vykonala v súlade so stanovami, nakoľko osloviť písomne niekoľko tisíc spoluvlastníkov nie je možné a ekonomicky únosné. O uvedenej skutočnosti hovorila aj so svojou príbuznou a členkou výboru, ktorá prejavila záujem odkúpiť tento podiel za smiešnu sumu, čo bolo odmietnuté. Podiel možno ponúknuť prostredníctvom výboru, čo sa aj stalo. Následne nútili členovia žalovanú 1/, pod hrozbou žaloby a straty úhrady poplatkov za podiely na komerčnom využívaní pozemkov, k prevodu podielov na žalobcu za cenu o polovicu nižšiu, ako je tržná hodnota pozemkov. Žalovaného 2/ ako občianske združenie založila žalovaná 1/, ktorá je jeho predsedom. Napriek skutočnosti, že občianske združenie je právnickou osobou, jej predseda a zakladateľ je jeho blízkou osobou (§ 116 OZ). Za tohto stavu sa mohlo darovanie realizovať aj bez uplatnenia predkupného práva. Skutočnosť, že nadobúdateľom je právnická osoba, je nepodstatná, keďže jej predsedom je darca aj obdarovaný. Dar bol realizovaný na žalovanú 1/ od žalovanej 1/.

16. Žalovaní argumentovali tiež tým, že na darovanie spoluvlastníckeho podielu majú iné názory súdy v Českej republike a iné v Slovenskej republike. Poukázali na to, že slovenská judikatúra sa opiera o rozsudok Najvyššieho súdu SR spis. zn. 1Cdo/102/2005 zo dňa 25.10.2005, podľa ktorého predkupné právo podielového spoluvlastníka sa uplatňuje aj pri prevode spoluvlastníckeho podielu na základe darovacej zmluvy. Naproti tomu judikatúra českých súdov dáva ust. § 140 OZ do súvislosti s ust. § 602 ods. 1 OZ, podľa ktorého kto predá vec s výhradou, že mu ju kupujúci ponúkne na predaj, keby ju chcel predať, má predkupné právo. Dospieva k názoru, že hoci sa v ust. § 140 OZ zakotvuje zákonné predkupné právo v súvislosti s prevodom (nie teda len predajom, resp. zámenou) spoluvlastníckeho podielu, napriek tomu treba vzhľadom na ust. § 602 ods. 1 OZ vychádzať z toho, že i ust. § 140 OZ sa pri správnom výklade vzťahuje len na prípady predaja, resp. zámeny spoluvlastníckeho podielu, nie teda aj na prípady darovania. Slovenská judikatúra môže vyvolať navyše výkladové problémy v súvislosti s realizáciou zákonného predkupného práva podľa ust. § 140 OZ v prípade, keď spoluvlastník chce svoj spoluvlastnícky podiel previesť bezodplatne.

17. Žalovaní napokon uviedli, že v minulosti prejavili záujem o súdny zmier, ktorý ponúkli žalobcovi, no tento ho odmietol. Žalobca trval na predaji uvedených pozemkov za zlomok tržnej hodnoty, a to za krajne nevýhodných podmienok, ktoré neboli akceptovateľné. Žalobca nechcel zmier, ale navrhoval predaj za bagateľ za súčasného späťvzatia žaloby. Tento návrh nemal charakter zmieru, ale minimálne neetického konania.

18. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaných 1/ a 2/ k námietke miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Liptovský Mikuláš uviedol, že nehnuteľnosti, ktorých sa neplatnosť právneho úkonu prevodu týka, sa nachádzajú v obvode tohto súdu, čím je založená osobitná miestna príslušnosť. Žalovaní námietku miestnej nepríslušnosti tak vzniesli jednak nedôvodne a zároveň oneskorene. K námietke ohľadom nedoručenia predvolania na pojednávanie žalovaným žalobca uviedol, že táto je tiež nedôvodná, čo vyplýva zo zistených skutočností na predmetnom pojednávaní. Žalovaná 1/, ako aj jej právny zástupca mali o nariadenom termíne pojednávania vedomosť, pričom táto skutočnosť vyplýva aj z kontraproduktívne predloženého dôkazu o neúspešnom priebehu mimosúdneho rokovania, keď z obsahu emailovej komunikácie predloženej zástupcom žalovaných, ktorú obdržal dňa 19.06.2020 o 11:55, je zrejmé, že ho strana žalobcu v závere vyzvala na vyjadrenie do času nariadeného pojednávania (02.07.2020).

19. K namietaným hmotnoprávnym dôvodom žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že predmetná časť odvolania žalovanej je len duplicitnou polemikou v snahe o obchádzanie zákona porušením povinnosti ponúknuť svoj spoluvlastnícky podiel na odpredaj. Žalovaná 1/ previedla svoje podiely na žalovaného 2/, ktorý dovtedy nebol podielovým spoluvlastníkom tejto spoločnej nehnuteľnosti. Tvrdenie žalovanej 1/, že občianske združenie založila sama, a preto sa jedná o darovanie blízkej osobe, je účelové a dôkazmi predloženým v konaní vyvrátené. Žalovaná 1/ na jednej strane podala dňa 15.04.2019 na súde návrh na vyhlásenie konkurzu fyzickej osoby, avšak na druhej strane zo súpisu všeobecnej podstaty žalovanej v 1/ vyplynulo, že obsah jej majetkových pomerov nezahŕňa spoluvlastnícke podiely na spoločnej nehnuteľnosti, ktoré previedla na žalovaného 2/. Z uvedeného je preto zrejmé, že ujmu, ktorú žalovaná 1/ mala utpieť stratou na majetku v konkurznom konaní nepočítuje žalovaný 2/ ako ujmu vlastnú, pretože to na jeho vlastnícke právo k spoluvlastníckym podielom na spoločnej nehnuteľnosti nemá žiaden dopad. Postup prevodu majetku na žalovaného 2/ sa vzhľadom na prebiehajúce konkurzné konanie žalovanej 1/ javí ako účelový, v snahe zabrániť, aby bol majetok v jej vlastníctve zahrnutý do podstaty.

20. Žalovaní v rámci odvolacej dupliky opätovne uviedli skutočnosti uvedené v predchádzajúcich vyjadreniach. Zdôraznili, že predvolanie na pojednávanie neprevzali a o pojednávaní nemali vedomosť. Skutočným dôvodom podanej žaloby nebolo to, aby sa prevedené pozemky dostali do vlastníctva žalovanej 1/, ale ich odkúpenie pod tržne nízku cenu. Právny zástupca žalobcu si v telefonickom rozhovore so žalovanou 1/ vynucoval, pod hrozbou straty spomínaného majetku v osobnom bankrote žalovanej 1/, predaj spoluvlastníckych podielov za zlomok tržnej ceny. Predaj pozemkov žalobcovi nie je v danom prípade spôsob, akým by sa súdny zmier mohol uzavrieť. Predaj pozemkov žalobcovi je vylúčený, a toto bolo aj žalobcovi oznámené. Vytváranie nátlaku predaja pozemkov žalobcovi formou hrozby straty pozemkov v osobnom bankrote je možné v štádiu podozrenia označiť ako vydieranie. Žalovaní zdôraznili, že žalovaná 1/ sporné podiely previedla ešte pred začatím osobného bankrotu a uvedené pozemky neboli zapísané v konkurznej podstate ako speňažovaného majetku, a preto žalovaná 1/ nemohla o ne prísť. Toho času už bol jej osobný bankrot ukončený. Ak by súd rozhodol o neplatnosti spornej darovacej zmluvy a pozemky by sa tak opätovne dostali do jej vlastníctva, žalovaná 1/ deklarovala svoj úmysel ich opätovne darovať žalovanému 2/ a v žiadnom prípade ich nemieni predať za nízku cenu žalobcovi.

21. Žalobca v rámci odvolacej dupliky opätovne uviedol skutočnosti uvedené vo vyjadrení k odvolaniu a nad rámec tvrdil, že žalovaná strana sa pokusom o osobné stretnutie za účelom mimosúdneho riešenia veci vyhýbala a k osobnému stretnutiu strán sporu nikdy nedošlo. Predmetom pokusu o mimosúdne riešenie veci bolo iba zaslanie návrhu zo strany žalobcu, ktorý zo strany žalovanej a jej zástupcu nebol akceptovaný, čo strana žalobcu súdu prvej inštancie na pojednávaní oznámila. Tvrdenia žalovaných o vyvíjaní akéhokoľvek nátlaku sú absolútne nepravdivé, a to už len z toho dôvodu, že prostriedky, ktorými mal žalobca, resp. jeho zástupca na žalovanú stranu vyvíjať nátlak, sú len logickými právnymi následkami postupu v prípade vydania rozhodnutia v prospech strany žalobcu. Pokiaľ bol na majetok žalovanej 1/ vyhlásený osobný bankrot, tak je logické, že v prípade určenia neplatnosti darovacej zmluvy by tento majetok bol zahrnutý do majetkovej podstaty na jeho speňaženie a predaj správcom. Poukazovanie na túto skutočnosť preto nie je žiadnym neetickým konaním, či vydieraním.

22. Ďalšie podania procesných strán neboli v rámci odvolacieho konania produkované.

23. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané včas (§ § 362 CSP), oprávnenou osobou – žalovanými 1/ a 2/, v neprospech ktorých bolo rozhodnuté (§ 359 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný [§ 355 ods. 1 a 2 a § 357 písm. m) CSP], preskúmal odvolaním žalobcov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (postupom podľa ust. § 219 ods. 3 CSP v spojení s ust. § 378 CSP

a § 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP vo výroku I., ako aj v závislom výroku II. o nároku na náhradu trov konania ako vecne správny potvrdil.

24. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a stotožnil sa s podstatnými skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie súd prvej inštancie založil. Pokiaľ tak ide o napadnutý rozsudok, súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie o žalobe žalobcu, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti ďalej uvedených dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

25. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

26. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že je v zmysle ust. § 380 CSP viazaný odvolacími dôvodmi (ods. 1), s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (ods. 2). Z tohto vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie, mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť v zmysle ust. § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Vady týkajúce sa procesných podmienok odvolací súd nezistil.

27. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolacie námietky žalovaných 1/ a 2/ formulované v ich opravnom prostriedku, pričom sa tak v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie.

28. Žalovaní v odvolaní namietali, že posudzovanú vec prejednal a rozhodol súd, ktorý však nebol miestne príslušný na rozhodnutie, keďže sídlo žalovaného 2/, ako aj trvalý pobyt žalovanej 1/ je na C. ulici v B..

29. Predmetom sporu bolo určenie neplatnosti spornej časti darovacej zmluvy (ďalej len „darovacia zmluva“) uzavretej medzi žalovanou 1/ ako daryňou a žalovaným 2/ ako obdarovaným, ktorej predmetom bol prevod spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnostiach nachádzajúcich sa v k. ú. F. K., obec F. K., okres K. I.. V konaní o určenie neplatnosti zmluvy o prevode nehnuteľnosti sa predmet konania úzko týka vzniku, zmeny či zániku vlastníctva k nehnuteľnosti. Preto miestnu príslušnosť na prejednanie takejto žaloby treba posudzovať podľa ust. § 20 písm. a) CSP, v zmysle ktorého namiesto všeobecného súdu žalovaného je na konanie príslušný výlučne súd, v ktorého obvode je nehnuteľnosť, ak sa spor týka vecného práva k nej (k tomu pozri rozsudok Najvyššieho súdu SSR spis. zn. 3Cz 58/1989 zo dňa 27.07.1989 publikovaný v Zbierke stanovísk najvyšších súdov a rozhodnutí súdov ČSFR č. 2-3 ročník 1992 pod publikačným č. 13). Podstatou výlučnej miestnej príslušnosti podľa ust. § 20 CSP je, že v prípadoch taxatívne vymenovaných v tomto ustanovení CSP neprichádza do úvahy ani všeobecný súd žalovaného (§ 13 CSP), ani súd daný na výber (19 CSP). V posudzovanej veci sa tak spor týkal vecného práva k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v k. ú. F. K., okres K. I., teda nachádzajúcej sa v obvode Okresného súdu Liptovský Mikuláš [§ 2 ods. 30 zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom ku dňu začatia konania t. j. ku dňu 24.07.2019). Na konanie tak bol miestne príslušný Okresný súd Liptovský Mikuláš (súd prvej inštancie). V nadväznosti na uvedené odvolací súd považoval odvoláciu námietku žalovaných 1/ a 2/, že v spore rozhodol miestne nepríslušný súd [§ 365 ods. 1 písm. a) CSP], za neopodstatnenú.

30. V ďalšom žalovaní 1/ a 2/, pokiaľ ide o procesný postup súdu prvej inštancie, namietali, že všetky písomnosti, ako aj predvolanie na pojednávanie, mali byť doručované tak splnomocnenému zástupcovi žalovaných 1/ a 2/, ako aj žalovanej 1/. Konkrétne namietali, že v čase doručovania predvolania na pojednávanie sa ich splnomocnený zástupca osobne zdržiaval na území I. republiky a žiadne predvolanie na pojednávanie tak neprevzal. Súd prvej inštancie tak porušil príslušné ustanovenia CSP o nariadení pojednávania.

31. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie dňa 03.06.2020 nariadil na prejednanie veci samej pojednávanie v termíne dňa 02.07.2020 (predvolanie zástupcu na pojednávanie na č. I. 1752 spisu). Podľa informácie o výsledku doručenia nachádzajúcej sa na č. I. 1751 spisu) bolo predvolanie na pojednávanie ako elektronický úradný dokument doručované splnomocnenému zástupcovi žalovaných 1/ a 2/ do elektronickej schránky podľa osobitného predpisu [zákon č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente)]. Z obsahu uvedenej informácie zároveň vyplýva, že predvolanie na pojednávanie ako elektronický úradný dokument bolo v zmysle ust. § 32 ods. 5 písm. b) bod 1. zákona č. 305/2013 Z. z. doručené splnomocnenému zástupcovi žalovaných 1/ a 2/ márnym uplynutím 15-dňovej úložnej lehoty podľa ust. § 32 ods. 2 zákona č. 305/2013 Z. z., a to dňa 20.06.2020. Takéto doručenie je podľa ust. § 32 ods. 5 písm. b) bod 1. zákona č. 305/2013 Z. z. účinné, aj keď sa adresát o tom nedozvedel. Ako vyplýva z plnomocenstiev udelených žalovanou 1/ (na č. I. 1648 spisu) a žalovaným 2/ (na č. I. 1675 spisu), žalovaní 1/ a 2/ udelili písomne svojmu zástupcovi splnomocnenie na celé konanie (§ 92 ods. 1 CSP). V zmysle ust. § 178 ods. 1 CSP ak je strana zastúpená zástupcom na celé konanie, súd na pojednávanie spravidla predvolá len zástupcu; stranu súd predvolá, ak je nevyhnutné vykonať jej výsluch. Predvolanie

na pojednávanie dňa 02.07.2020 tak bolo doručené splnomocnenému zástupcovi žalovaných 1/ a 2/ v súlade s ust. § 178 ods. 2 CSP, t. j. najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Súd prvej inštancie nemal procesnú povinnosť doručovať predvolanie na pojednávanie priamo žalovaným 1/ a 2/, a preto nedoručenie predvolania na pojednávanie žalovanej 1/ nemožno považovať za nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP (k tomu napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 2Cdo/155/1999 zo dňa 01.05.2002).

32. Ďalej považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že v posudzovanom prípade išlo nesporne o prevod spoluvlastníckych podielov spoločnej nehnuteľnosti (§ 8 zákona č. 97/2013 Z. z.) tretej osobe (teda nie na iného podielového spoluvlastníka spoločnej nehnuteľnosti), na ktorý sa vzťahuje popri všeobecnej právnej úprave zakotvanej v ust. § 140 OZ aj osobitná právna úprava v ust. § 9 ods. 8 zákona č. 97/2013 Z. z. V prípade prevodu podielu na spoločnej nehnuteľnosti na tretiu osobu, je vlastníkom podielu povinný podiel ponúknuť ostatným vlastníkom podielov na spoločnej nehnuteľnosti, pričom podiel možno ponúknuť prostredníctvom výboru. Ak o podiel neprejavia záujem ostatní vlastníci podielov alebo v ich mene spoločenstvo podľa odseku 10, možno ho previesť tretej osobe. Žalovaná 1/ v odvolaní tvrdila, že splnila svoju povinnosť podľa ust. § 9 ods. 8 veta prvá zákona č. 97/2013 Z. z. a podiel ponúkla osobne na výbore spoločenstva, ktorého dátum je na jednom z jej podaní, ústne a do zápisnice oznámila skutočnosť, že hodlá darovať svoje podiely. Odvolací súd konštatuje, že žalovaná 1/ sa počas konania vyjadrila len raz, a to podaním zo dňa 18.11.2019 tak, že svoj zámer predat' pozemky deklarovala členom výboru. Žiadne bližšie okolnosti splnenia si ponukovej povinnosti prostredníctvom výboru spoločenstva žalovaná 1/ v konaní na súde prvej inštancie neuviedla. Tvrdenie žalovanej poprel výslovne žalobca v replike zo dňa 03.12.2019. Žalovaný 2/ v jedinom podaní zo dňa 15.01.2020, ktoré produkoval v rámci konania na súde prvej inštancie, neuviedol žiadne skutkové tvrdenia o splnení ponukovej povinnosti žalovanej 1/. Odvolací súd konštatuje, že tvrdenia žalovanej 1/ o splnení ponukovej povinnosti boli nekonkrétne, pokiaľ ide o bližšie časové okolnosti a ďalej zhodne so súdom prvej inštancie, že žalovaní 1/ a 2/ nepreukázali tvrdenie žalovanej 1/ o splnení ponukovej povinnosti prostredníctvom výboru spoločenstva, keď neprodukovali na preukázanie tohto tvrdenia akýkoľvek dôkaz. Žalobca na pojednávaní dňa 02.07.2020 prostredníctvom svojho štatutárneho orgánu (H. A.) opätovne poprel tvrdenie žalovanej 1/.

33. Žalovaní 1/ a 2/ v odvolaní v rámci svojej právnej argumentácie poukazovali na judikatúru Najvyššieho súdu ČR, v zmysle ktorej, na rozdiel od rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR, sa ust. § 140 OZ má vzťahovať len na prevod spoluvlastníckeho podielu predajom, či zámennou zmluvou, nie však darovaním. V tomto kontexte odvolací súd poukazuje na to, že ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít (čl. 2 ods. 2 CSP) je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, alebo dokonca aj jednotlivo v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia Najvyššieho súdu SR názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali. S prihliadnutím na ust. čl. 3 CSP do tohto pojmu treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie. Rozhodnutia súdov iných štátov, a teda ani rozhodnutia Ústavného súdu ČR a Najvyššieho súdu ČR pod tento pojem nespádajú (k tomu uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6Cdo/129/2017 zo dňa 31.10.2017). Žalovanými 1/ a 2/ označené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 1Cdo/102/2005 Z. z. zo dňa 25.10.2005, podľa ktorého predkupné právo podielového spoluvlastníka sa uplatňuje aj pri prevode spoluvlastníckeho podielu na základe darovacej zmluvy, však do uvedeného pojmu spadá, a to s poukazom na jeho publikáciu v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 6 ročník 2006 pod č. 57. Súd prvej inštancie sa tak od ustálenej rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít neodklonil a ani odvolací súd nemal dôvod sa odkloniť. Preto súd prvej inštancie správne vec právne posúdil, ak ust. § 9 ods. 8 zákona č. 97/2013 Z. z. aplikoval aj na posudzovaný prípad, v ktorom došlo k prevodu spoluvlastníckeho podielu darovaním.

34. Za správnu nepovažoval odvolací súd ani argumentáciu žalovaných 1/ a 2/, že v posudzovanom prípade došlo k prevodu spoluvlastníckeho podielu na blízku osobu (keďže žalovaná 1/ je zakladateľom a štatutárnym orgánom žalovaného 2/), kedy ostatným podielovým spoluvlastníkom nevzniká predkupné právo. V zmysle ust. § 116 OZ blízkou osobou je príbuzný v priamom rade, súrodenec a manžel; iné osoby v pomere rodinnom alebo obdobnom sa pokladajú za osoby sebe navzájom blízke, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá dôvodne pociťovala ako vlastnú ujmu. Zo znenia tohto ustanovenia a použitých pojmov „príbuzný“, „rodinný alebo obdobný pomer“ tak vyplýva, že za vzájomne blízke osoby možno považovať len fyzické osoby. Komentovaná literatúra (napr. Števec, M. Dulak,

A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1 – 450. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 726 alebo Fekete, I.: Občiansky zákonník 1. zväzok (Všeobecná časť). Veľký komentár, 2. aktualizované a rozšírené vydanie. Bratislava: Eurokódex 2014, s. 705) však vychádzajú z názoru, že za osobu blízku právnickej osobe treba tiež považovať fyzickú osobu, ktorá je spoločníkom, členom či zamestnancom právnickej osoby, alebo ktorá ma k právnickej osobe iný obdobný vzťah a súčasne, ak by dôvodne pociťovala ujmu právnickej osoby ako ujmu vlastnú. Tieto názory vychádzajú z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu ČR (napr. rozsudky spis. zn. 21Cdo/2192/2001 zo dňa 01.08.2002 a spis. zn. 29Cdo/4822/2008 zo dňa 27.01.2010). Uvedené rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR však formulovali takýto záver pre účely ust. § 42a ods. 2 OZ, resp. ust. § 196a ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, teda v kontexte odporovateľnosti právnych úkonov, resp. ochrany majetku obchodnej spoločnosti pred zneužitím postavenia osobami, ktoré sú oprávnené konať v mene obchodnej spoločnosti. Tieto rozhodnutia vychádzali z premisy, že pre právnickú osobu je mimo iné charakteristické, že svoju vôľu nevytvára sama o sebe, ale len prostredníctvom fyzických osôb, a to tých, ktoré sú na to podľa práva určené. Len prostredníctvom fyzických osôb právnická osoba tiež prejavuje svoju vôľu navonok (najmä robí právne úkony). Právne úkony právnickej osoby vo všetkých veciach robia tí, kto sú jej štatutárnym orgánom. Právne úkony môžu robiť za právnickú osobu aj iní jej zamestnanci alebo členovia, ak to ustanovujú jej vnútorné predpisy alebo to je vzhľadom k ich pracovnému zaradeniu obvyklé. Podľa názoru odvolacieho súdu však nemožno vzťahovať uvedenú konštrukciu blízkej osoby pre účely ust. § 140 OZ, keďže by sa tým poprel účel a zmysel výnimky existencie predkupného práva ostatných podielových spoluvlastníkov založený na rodinných alebo obdobných pomeroch (napr. pomer druh-družka, prípadne obdobný pomer medzi osobami rovnakého pohlavia a pod.) prevodom spoluvlastníckeho podielu a jeho nadobúdateľom, ktoré môžu vzniknúť logicky len medzi fyzickými osobami. Určitú výnimku z uvedeného možno vzhľadom na obchodnoprávných vzťahoch v prípade vkladu spoluvlastníckeho podielu podielového spoluvlastníka, a zároveň spoločníka spoločnosti s ručením obmedzeným, do základného imania tejto obchodnej spoločnosti, a to vzhľadom na to, že osoba ako subjekt spoluvlastníckeho práva je súčasne ako spoločník subjektom, ktorý sa podieľa na vytvorení základného imania spoločnosti, obmedzene ručí za jej záväzky a podieľa sa na zisku spoločnosti. O takýto prípad však v posudzovanej veci zjavne nešlo.

35. Napokon za zjavne právne irelevantný považoval odvolací súd argument žalovaných 1/ a 2/, že v minulosti prejavili záujem o uzavretie súdneho zmiernu, ktorého návrh však žalobca odmietol s tým, že trval na predaji dotknutých spoluvlastníckych podielov na svoju osobu za zlomok ich tržnej hodnoty a za krajne nevýhodných podmienok, ktoré boli neakceptovateľné. Toto konanie žalobcu považovali žalovaní 1/ a 2/ za minimálne neetické konanie. Odvolací súd k tomuto argumentu uvádza, že nemá akýkoľvek súvis s predmetom sporu, t. j. s otázkou platnosti / neplatnosti spornej darovacej zmluvy uzavretej medzi žalovanými. Následná skutočnosť, či žalovaní 1/ a 2/ mali záujem na uzavretí súdneho zmiernu, či mimosúdnej dohody, na podklade ktorej by došlo k ukončeniu sporu, totiž nemôže mať vplyv na prípadnú neplatnosť spornej darovacej zmluvy, ktorej sa žalobca v zmysle ust. § 40a OZ dovolal. Z tohto dôvodu sa odvolací súd ani nezaoberal listinnými dôkazmi (návrh kúpnej zmluvy o prevode spoluvlastníckych podielov a s tým súvisiaci návrh na vklad do katastra nehnuteľností, ako aj mailová korešpondencia splnomocneného zástupcu žalobcu zo dňa 19.06.2020), ktorými žalovaní 1 a 2/ preukazovali reakciu žalobcu na ich snahu uzavrieť spor súdnym zmiernom či mimosúdnou dohodou. Záujem žalobcu na nadobudnutí sporných spoluvlastníckych podielov žalovanej 1/ nemení nič na deklarovanej neplatnosti spornej darovacej zmluvy.

36. V nadväznosti na uvedené, konštatujúc neopodstatnenosť odvolacích námietok žalovaných 1/ a 2/, potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie tak vo výroku I., ako aj v závislom výroku II. o nároku na náhradu trov konania v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

37. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 1 a ust. § 255 ods. 1 CSP, a to tak, že žalovaní 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Žalobca bol v odvolacom konaní plne úspešnou sporovou stranou a vznikol mu tak proti neúspešným žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu účelne vynaložených trov odvolacieho konania spojených s uplatňovaním a bránením jeho práva.

38. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona [zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov].